

V A Š K I N U K A S

Vaškų gimnazijos laikraštis. 2018 m. rugsėjis-spalis

***Rugsėjo – spalio mėnesiais
dar vyko:***

Mokslo metų pradžios šventė.

Mokinių savivaldos diena.

Solidarumo bėgimas.

Europos kalbų diena.

Gamtos mokslų diena.

- ***Redaktoriaus žodis***
- ***Marijos Danilevičiūtės istorija apie buvusią mokyklą***
- ***Martyno Rimkevičiaus interviu iš Mariaus Viskupaičio apie jo buvusią mokyklą Olandijoje ir mūsų gimnaziją***
- ***Rokas Kaziliūnas apie mūsų gimnazijos naująją mokinių tarybą***
- ***Penktokų krikštynos***
- ***Trečiokų pasakojimas apie policijos dieną***

Redaktoriaus žodis

Tomas Dževečka

Greitai prabėgus šauniai, karštai, bet labai trumpai vasarai, mus pasitiko nauji ir nuotykių kupini mokslo metai. Gal kiek vėluodamas į dienos šviesą išsina ir pirmasis šių metų „Vaškinuko“ numeris. Bet tai ir pateisinama, juk laikraštuko leidėjų komanda – jaunųjų žurnalistų būrelis - galutinai susibūrė tik rugsėjo mėnesį. Patiems įdomu, kaip mums seksis!

Nors nuo mokslo metų pradžios praėjo tik du mėnesiai, gimnazijoje jau buvo nemažai įvykių. Pradedant mokslo metų švente. Gražiausia švente metuose. Tęsdami kalbą apie įvykius toliau galime prisiminti mokinių savivaldos dieną, kurioje mokytojai ilsisi nuo darbų ir juos pavaduoja mokyklos

vyriausieji – dvyliktokai! Taip pat buvo renkama nauja Mokinių taryba. Buvo devyni kandidatai, tačiau patekti galėjo tik septyni. Sveikinu daugiausiai balsų surinkusius ir patekusius į tarybą kandidatus! Be to, visai neseniai prabėgo integruota gamtos mokslų diena, kurioje viskas buvo susiję su obuoliu. Diena buvo pabaigta kiekvienos klasės veiklos pristatymu, vaišėmis, pagamintomis iš obuolių. Berašydamas prisimčiau, kad dar buvo ir integruota kalbų diena, solidarumo bėgimas. Dieve, viską jau ir prisiminti nelengva. Visą sudėjus, galima sakyti, kad mokykloje jau būta nemažai veiksmo!

Be didesnės ar mažesnės šių ar čia net nepaminėtų įvykių apžvalgos laikraštyje rasite įdomų buvusios abiturientės Marijos Danilevičiūtės straipsnį ir bendraklasio Martyno Rimkevičiaus pokalbį su skirtingose šalyse besimokiusiu Mariumi Viskupaičiu. Taip pat naujosios Mokinių tarybos narės Rugilės Aniūnaitės straipsnelį apie devintokų (deja, ne visų) išvyką į Zoknius. Yra ir pradinukų puslapis, kuriame šįkart mažieji, dar ne gimnazijos, trečiokai. Tad malonaus skaitymo.

Ir dar. Galiu pažadėti, kad redakcija stengsis, jog laikraštis būtų įdomus visiems skaitytojams! Taip pat kviečiame ir daugiau mokinių prisijungti prie mūsų veiklos, rašyti „Vaškinukui“ Juk šis laikraštis mūsų ir apie mus.

Šiometiniai
mūsų
abiturientai
su auklėtoja.
Gimnazijos
archyvo
nuotr.

Išvyka į Zoknius

Rugilė Aniūnaitė

Rugilė Aniūnaitė su bendrklase Zokniuose. Autorės nuotr.

Trečiadienį (spalio 17 d.) mūsų klasė lydima geografijos mokytojo A. Vaitiekūno važiavo į Šiaulių rajone esantį tarptautinį Zoknių karinių oro pajėgų oro uostą. Čia mes susipažinome su kariais belgais. Vienas iš jų mums parodė filmuką apie tai, ką jie veikia, vėliau nuvedė į didžiulį pastatą, kuriame buvo naikintuvas. Jį gyvai pamatėme pirmą kartą, tad įspūdis didžiulis.

Karys mūsų paklausė: „Ar mėgstate kepti mėsą ant žarijų (barbekiu)?“ Mes atsakėme: „Taip, žinoma“. Tuomet jis sako: „Štai čia didelis barbekiu.“ Ir parodė vietą, pro kurią į orą išeina didelis karštis. Šis palyginimas nuskambėjo tikrai juokingai! Buvo labai įdomu kalbėti angliškai, mums, I a gimnazinei klasei, tai buvo gera praktika. Sužinojome, kokią rankenėlę patraukus esi iššaukiamas iš naikintuvo į orą, aišku, ne be parašiuto.

Nors pabuvome ne itin ilgai, kelionė į šią karinių oro pajėgų bazę buvo tikrai įdomi. Tikiu, kad mes visi norime apsilankyti čia dar kartą ir dar daugiau sužinoti.

Zoknių oro uostas. Nuotr. Iš interneto

Istorija apie buvusią mokyklą

Marija Danilevičiūtė

Kiekvienas iš mūsų turi savo istoriją. Mokykla. Tai vienas svarbiausių kiekvieno mūsų įvykis gyvenime. Joje būna ir gerų, ir blogų prisiminimų. Tie dvylika metų yra mūsų brendimo, vystymosi ir tobulėjimo metas. Kai stengiamės suprasti, kas mes tokie ir ko iš tikrųjų norime iš gyvenimo.

Aš, skirtingai nei daugelis, savo mokyklos istoriją pradėjau ne nuo darželio laikų. Pas mus mokykloje tais laikais vietoj darželio buvo priešmokyklinės klasės grupė. Jeigu taisyklingiau įvardijus pagal skaitmenis kaip, pavyzdžiui, pirma klasė, antra klasė. Priešmokyklinė klasė vadinosi nuline klase. Kadangi negaliu labai pasigirti savo gera atmintim, tai labai daug ko iš tų laikų nepapasakosiu. Atsimenu tarpniais ir nelabai reikšmingus dalykus.

Mano gyvenimas mokykloje buvo labai įvairus. Buvo tamsių ir šviesių laikotarpių. Jeigu kalbėsime apie dabartį, kai jau esu baigusi mokyklą ir pradėjau kitą gyvenimo laikotarpį, atvirai sakant, labai norėčiau grįžti atgal į mokyklą. Kai vienintelis dalykas, kuris tada rūpėjo, buvo nepadaryti namų darbai ar neatsineštas pieštukas į pamoką.

Kaip ir kiekvienas buvęs ar esamas mokinys, turėjau savo geriausią mokytoją ir tą, kuris nelabai patiko. O ir kiekvienas mokytojas, manau, turėtų ką papasakoti apie vieną ar kitą klasę. Mes, buvusi LXIII laida, taipogi nebuvom šventieji. Pas mus iš tikro buvo mišri klasė. Vienais metais kažkas mus palikdavo, o kitais juos pakeisdavo nauji veidai. Bet su visais stengdavomės sutarti ir priimti kaip savus.

Ne paslaptis, kad aš kurį laiką gyvenau tam tikroje įstaigoje. Ir tai iš tiesų pakeitė mano elgesį bei požiūrį į mokyklą. Po to viskas labai pasikeitė. Nes toje įstaigoje privalėjau kovoti už savo žodį, veiksmus ir apskritai už save. Visa tai, aišku, atsiliepė ir mokykloje. Tapau agresyvesnė, nes man buvo bandoma įpiršti svetimą nuomonę, kurios nereikėjo. Tai darė ir tam tikri mokytojai, ir mokyklos vaikai. Galbūt jie kai kur ir buvo teisūs, dabar jau to nebandysiu svarstyti.

Ėjo dienos, savaitės, metai ir galiausiai atėjo tas laikotarpis, kai ruošėmės savo pirmiems egzaminams. Ech, net smagu prisiminti. Kiek vargo ir triūso buvo įdėta, kad įrodytumėm, jog esame kažko verti. Visada būsiu dėkinga savo klasės auklėtojai, kuri mums visiems stengėsi padėti. Man ji buvo kaip antra mama, sesuo, draugė, patarėja, psichologė ar tiesiog žmogus, su kuriuo drąsiai galėdavai po pamokų, prie šiltos arbatos jaukioje klasėje pasikalbėti apie viską. Apie kasdienes rūpesčius, problemas, džiugias akimirkas ar tiesiog kaip praeidavo mano diena. Mūsų

auklėtoja nebuvo tiesiog pedagogė, ji darė daug daugiau nei jai priklausydavo. Labai pasiilgau šito ir niekada nepamiršiu, kiek daug ji dėl mūsų padarė.

Laikai keičiasi, vienus mokinius pakeičia kiti, pedagogai taip pat, vieni ateina, kiti išeina. Kad ir kaip būtų, mūsų mokykla iškentė ir padarė daug. Vien tai, kad maža mokykla, kuri kadaise buvo tiesiog „vidurinė“, sugebėjo išsikovoti gimnazijos vardą. Ir aš tikrai nuoširdžiai didžiuojuosi, kad mokyklą baigiau gimnazijoje.

Buvo laikotarpis, kai galvojau, kad man nereikia to baigimo lapo, kad užteks ir tiek, kiek baigiau. Bet vieną dieną susimąščiau, kad tiek, kiek buvo praeita ir kiek liko, yra palyginti nedaug. Labai džiaugiuosi, kad nusprendžiau grįžti. Ir esu labai dėkinga, kad mokykla mane priėmė atgal be jokių svarstymų, nes tik jų dėka dabą esu tokia, kokia esu.

Išsiugdžiau asmenybę, esu žmogus, kuris su mokyklos pagalba dabar lengviau eina per gyvenimą ir suprantu, kas apskritai yra tas gyvenimas. Labai džiaugiuosi, kad turiu galimybę savo istoriją papasakoti iš savų lūpų, be jokių iškreipimų, sakyti taip, kaip yra. Ir kad mano istorija papuoš mokyklos laikraštį. Galbūt kažkas kitas irgi turės tokią galimybę, kokia teko man.

Dabar jau einu į kitą mokyklą. Aišku, džiugina tik tai, kad einu mokytis to, ko aš noriu, nereikia eiti į pamokas, kurios man galbūt neįdomios ar kurių tiesiog nereikia. Nelyginsiu senosios mokyklos gyvenimo su dabartiniu, tai nepalyginama.

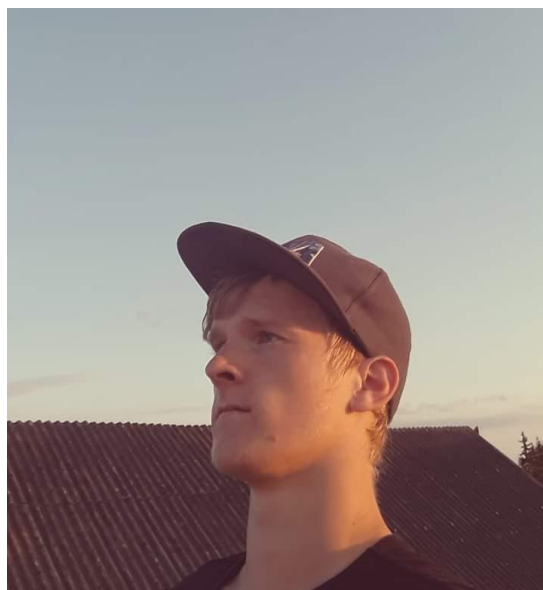
Gera yra grįžti į ten, nuo kur viskas prasidėjo.

Nuoširdžiai ir su pagarba dabar jau Šiaulių profesinio rengimo centro Buitininkų skyriaus mokinė Marija.

Marius Viskupaitis: „Labiausiai Lietuvoje patinka, kad yra draugai klasėje“

1. Kokius skirtumus matai lygindamas mūsų mokyklą ir tavo senąją mokyklą Olandijoje?

Olandijoje, kur mokinausi, tai buvo griežta ir iškart tėvai kviečiami, jei mokinys neklauso. Ir ten nesu patyręs patyčių savo klasėj, ten niekas nekreipė dėmesio į tai, koks tu negražus, tu nieko nemoki, ten visi lygūs.

Olandija garsėja savo kanalais. Nuotr. iš interneto.

Ir mokymosi programa daug smagesne, ir daug įdomiau mokintis, kitaip sakant, labiau išaiškina, ką reikia daryti ir aiškus tikslas. Kiekvieną pertrauką reikia būtinai eiti į lauką grynų oru pakvėpuoti, striukės kabinamos prie pat klasės, kiekvienas turi savo stalą, stalias ir kėdė yra nustatyti pagal tavo ūgį, kad tau būtų patogiau sėdėti ir kad tiesiai sėdėtum.

2. Ką tu manai apie mūsų mokyklos mokymą, kuo jis skiriasi nuo olandiško mokymo?

Ten, kur aš mokinausi, buvo tik 8 klases, kiekvienais metais būdavo nustatomas tavo kalbos lygis, reikėdavo skaityti žodžius kuo greičiau ir dar kokius 10 sakinių apie bet ką. Ir jie žiūri kaip tu tari, kaip tu tuos žodžius tari, ten rimtai žiūri į tavo mokymosi lygį ir kaip tu kyli aukštyn.

3. Ar yra dalykų, kurie tau patinka abejose mokyklose?

Labiausia man patinka, kad yra draugai klasėje, kurie padeda, kai kažko nesupranti. Na, čia, aišku, tik per kontrolinį.

Ir kad būna darbai ar kokie kiti darbai, kuriuos reikia atlikti grupėmis, daug smagiau ir labiau domiesi ką darai, kažkaip daugiau nori sužinoti apie tai, ką reikia daryti.

4. Kuo, tu manai, mūsų mokykla yra geresnė ir kuo blogesnė už Olandijos mokyklas?

Geresnė tuo, kad linksmiau dirbti su savo klases draugais, vienas kitam padeda be problemų, nors jei rimtai, labai sunku čia.

Ir dar gali susitarti su kuo nori sėdėti, ten sodina kaip mokytojos nori ir daugiau grupėmis leidžia dirbti. O blogesne tuo, kad trūksta griežtumo, visi tyčiojasi iš kiekvieno klasioko. Ir tai, kad

kiekvienas rėkauja, dūksta per pertraukas ir pamokas, o mokytojos negali nieko dėl to padaryti, net užrėkimas nepadeda mokinių sutramdymui.

5. Kuo skiriasi tavo klasės atmosfera nuo senosios mokyklos (kokie skirtumai tarp auklėtojos, mokinių)?

Skirtumai, kad kur Olandijoje mokinausi, klasė buvo labai rami, vienas kitam padeda be problemų, kitaip mokytoja pasikviečia. Kas dar? Niekas per klasę nerėkia, jokių patyčių, o su mokytojais būdavo geriau, paaiškindavo viską, ko nesupratau labai aiškiai.

6. Kaip tau šios mokyklos šventės/integruotos dienos, ar ką nors panašaus turėjai Olandijoje?

Švenčių būdavo gana daug. Ir integruotos dienos irgi buvo bent kelis kartus, kiek pamenu. Ir taip, jos gana panašios, per kai kurias šventes kaip mokykla iškeliaujame į miestą prie kitų mokyklų prisijungti, kad būtų linksmiau. Būdavo ir taip, kad per šventes ir kiti žmonės į mokyklą atvykdavo švėsti su mumis. Per Kalėdas visi mokiniai ir tėvai kviečiami dovanomis keistis ir valgyti kartu, kiekvienas atsinešdavo savo patiekalų.

Šventės buvo susijusios su šalies istorija, o integruotos dienos, tai kuomet kažkur iškylaujame po gamtą, o ne integruotos pamokos, kaip pas mus yra.

7. Kaip galėtum palyginti valgyklas?

Mano mokykloje nebūdavo valgyklos, tik mažiems vaikams būdavo ko nors pataisyta, sumuštinių ir arbatos, taip tai reikėdavo patiemis atsinešti ko nors pavalgyti per ilgąją pertrauką. O jei netoli gyvenai, tai galėdavai iki namų pareiti pavalgyti ir po to sau ramiai sugrįžti. Nes ilgoji pertrauka yra apie 1 valanda ir 15 min.

8. Koks žmonių požiūris į sportą Olandijoje?

Visi mėgo kūno kultūrą senojoje mano klasėje, o taip... sportas kaip ir pirmoji vieta Olandijoje. Mėgstamiausias Olandijoje sportas yra futbolas, dar tenisas, rankinis ir plaukimas. Kiekvieną dieną eidavau lauke žaisti futbolo. Ten visi apie sportą kalba teigiamai, Olandija labai garsėja sportu, labiausiai futbolu, esu ir pats lankęs futbolo treniruotes, net ir rimtoje komandoje buvęs. Ir esu dalyvavęs bėgimo 10 km varžybose.

Dar vienas Olandijos simbolis vėjo malūnai. Nuotr. Iš interneto

9. Koki dėmesį olandai skiria istorijai?

Gana daug, kaip ir Lietuva. Šventėms, susijusioms su istorija, labai didelis dėmesys skiriamas. Daugiausiai dėmesio skiriama karui su ispanais. Ir apie Antrąjį pasaulinį karą daug mokoma. Dar išmokau, kad nuo senų laikų Olandija garsėjo gerais laivais.

Nes per šventes, kurios susiję su istorija, toms šventėms būna daug spektaklių apie tą istoriją, net kiekvienas žmogus, kuris netingi, apsirengia pagal šventę ir švenčia. Be to, kaip ir visur geriamas alus, leidžiama garsi muzika ir šokiai.

10. Uniformų, drabužių stilius Olandijoje?

Uniformos nereikėjo kai ten jau pradėjau mokytis, apsirengi kaip nori, gražiai, tvarkingai, nes ten mados skirtingos ir kiekvienas kaip sugalvoja, taip ir apsirengia. Nes tėvai nelabai nori, kad visi būtų su švarkais. Bet jei nori, gali nešioti, niekas nedraudžia.

11. Ką galėtum pasakyti apie Olandiją?

Olandija irgi per karus buvo nuskriausta, nes mažas pusiasalis, nestiprus, bet nepasiduodavo, kovojo. Olandijoje lengvai prieinama prie jūros, gana žalia šalis, daug gyvulių, ūkininkų, daug karo muziejų.

12. Ar Olandijoje sutikai daug emigrantų?

Taip, gana daug, net ir pabėgėlių iš kitų šalių, kurie bėga nuo neramumų jų šalyse ir nori pradėti naują gyvenimą. Ten tiek daug skirtingų žmonių iš skirtingų šalių ir su jais gali lengvai susišnekėti olandiškai arba angliškai. Net mano klasėje ne vienas buvau užsienietis. Dar buvo iš Afrikos ir Pietų Amerikos, nesijaučiau vienintelis užsienietis.

13. Kokiame mieste buvo tavo mokykla?

Mano mokykla buvo mažame kaime, kuris vadinosi Zoeterwoude Rijndijk. Ir ten gyvena apie 3 tūkstančiai žmonių. Olandijoje tai buvo laikoma mažu kaimu.

14. Kaip tave paveikė sugrįžimas į Lietuvą, su kokiais sunkumais susidūrei?

Kaip mane paveikė sugrįžimas? Aš sugrįžęs į Lietuvą negalėjau priprasti. Norėjau grįžti atgal. Kai grįžau į Lietuvą man buvo labai sunku. Mano mamai reikėjo greit grįžti atgal, ji negalėjo ilgai pasilikti. Man tai buvo didelis praradimas. Aš nebemokėjau lietuviškai, reikėjo vėl viską iš naujo išmokti. Buvau įrašytas į socialinę grupę, jie man padėjo daug, kiek galėjo. Gyvenu ir dabar iki šiol pas savo tėvą, iš kurio negaunu jokios paramos. Mano mama man padeda kiek gali iš Olandijos. Tarp mūsų dabar labai geras ryšys.

15. Ar Olandijoje domėjosi tuo, jog tu esi lietuvis, ar jie žinojo išvis, kas yra Lietuva?

Domėjosi, kas yra Lietuva? Kai atėjau į tą mokyklą, daug mokinių bei mokytojų nežinojo, kas ta Lietuva ir kur ji yra. Domėjimosi apie tai, kad aš lietuvis, buvo daug. Daug klausimų, pavyzdžiui, iš kokios srities, ar ten gražu, kokie atstumai tarp kaimų ar miestų, net nustebe buvau, kaip niekas nežino, kas yra Lietuva, kokia čia šalis, kaip kiekvienas klasiokas klausinėjo apie Lietuvą. Esu net skaidres daręs apie Lietuvą ir pristatęs savo klasei. Visi nustebe buvo, kaip Lietuvoje gražu, nes

labai žalia šalis, daug miškų, parkų. Ir taip jie mano klasėje sužinojo gana daug po skaidrių demonstravimo. Na, ir pats dar daugiau sužinojau apie Lietuvą darydamas tas skaidres.

Ačiū už pokalbį. Kalbėjosi Martynas Rimkevičius. (Siekiant išlaikyti gyvo pašnekesio įspūdį Mariaus Viskupaičio kalba netaisyta).

Mokinių parlamento rinkimai.

Rokas Kaziliūnas

Šį rudenį baigėsi ankstesnės, dvi kadencijas trukusios Mokinių tarybos įgaliojimai, tad prasidėjo nauja era. Rugsėjo 25 dieną vyko rinkimai į naująją Mokinių tarybą. Į ją kandidatavo 9 įvairaus amžiaus mokiniai. Septyni iš jų buvo išrinkti. Tai Gvidas Rupštaitis, Rugilė Aniūnaitė, Erikas Lauksėdis, Viginta Januševičiūtė, Austėja Rimkevičiūtė, Odeta Gurklytė ir Akvilė Jasiūnaitė. Pastaroji mokinė surinko daugiausia – net 106 balsus. Dar du pretendentai – Rokas Kaziliūnas (aš) ir Martynas Rimkevičius į tarybą nepateko. Bet juk ir negali visi būti išrinkti. O pasidžiaugti galima tuo, kad šįkart tarybą sudaro net keturių skirtingų klasių mokiniai. Su amžiumi skiriasi ir požiūris į gimnazijos reikalus. Daugiau įvairovės, daugiau galimybių. Tad palaikykime naująją gimnazijos Mokinių tarybą.

Naujoji mokinių taryba. Gimnazijos archyvo nuotr.

Naujoji mokinių tarybos prezidentė R. Aniūnaitė. Nuotr. Iš facebook'o.

Penktokų krikštynos

Gertrūda Bujevičiūtė, Akvilė Jasiūnaitė

Prieš pat rudens atostogas Mūsų gimnazijoje vyko mažiausių po skirtingas klases pas skirtingus mokytojus vaikštančių mokinių – penktokų krikštynos, kurias organizavo šeštokai. Jaunieji šeštokai šiais metais buvo labai išradingi. Buvo įdėta daug pastangų organizuojant renginį. Šeštokai buvo policininkais ir penktokus suvedė į „komisariatą“. Buvo labai gražus pristatymas, penktokai pasirašė priesaiką ir žaidė daug įvairiausių žaidimų.

Mūsų penktokai su šeštokais. Gimnazijos archyvo nuotr.

Šeštokė Rūta apie krikštynas sakė: „Penktokams buvo paskirtos užduotys: suvaidinti pasakos veikėjus; atsakyti į klausimus, įminti mįsles; kovoti už save šokant su balionais – šios užduotys privertė penktokus būti vikriais, apsikriais, protauti, bet labiausiai, mano nuomone, jiems patiko šokis su balionais, nes kartu reikėjo sprogdinti balionus, tačiau saugotis, kad nesusprogdintų savojo. Pabaigoje penktokams ir jų auklėtojai buvo įteikti diplomai ir tortas. Mums labai patiko būti patroliais ir surakintus penktokus vesti į „komisariatą“ (aktų salę)“.

Paklausėme ir penktokų nuomonės. Penktokės Miglė ir Vilija pasakojo, jog „viskas prasidėjo prieš kelias dienas. Vieną dieną gavome laišką iš komisariato. Auklėtoja paprašė, kad visi susėstume, ir ji pradėjo skaityti. Ten buvo parašyta, jog mes, 5 klasės mokiniai, nusizengėme įstatymui - nusikaltome už triukšmavimą, neklausymą, plepėjimą pamokų metu. Truputį persigandome, kai auklėtoja skaitė šį laišką. Visiems liepė atvykti adresu Vaškų gimnazija, aktų salė, 13.15. Tada ir supratome, kad tai bus krikštynos. Penktadienį, po pamokų, besėdint klasėje pro duris įžengė „policininkai“ (tai buvo šeštokai). Jie mums liepė laikyti rankas už nugaros. Jas „surakino“ lipnia juosta, o ant nugaros pritvirtino lapą su užrašu „Suimtas“. Išsivedė mus po vieną į „komisariatą“-

aktų salę. Už mūsų nugarų stovėjo apsauga - berniukai, kurie prižiūrėjo, kad nepabėgtume. „Komisariate“ išlaisvino iš „antrankių“. Tada mes rašėme pasižadėjimus. Vėliau atsakinėjome į keblius klausimus, į kuriuos neatsakius laukė bausmės, vaidinome grupelėmis pasakas.

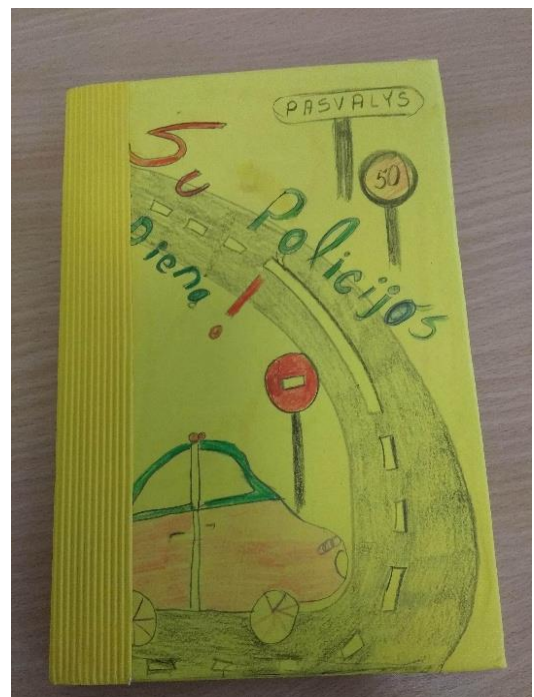
Gimnazijos archyvo nuotraukose krikštynų akimirkos.

Taip pat žaidėme žaidimą, kuriame reikėjo sustoti į ratuką, o vienas turėjo būti viduryje; tas, kuris buvo viduryje turėjo apibūdinti tą žmogų, kurį nori, o kuris atpažįsta savo apibūdinimą bėga nuo to, kuris apibūdino jį (-ą). Pabaigoje iki prakaito šokome su balionais, pririštais prie kojų. Šeštokai mums įteikė penktoko diplomus, padovanojo saldžią dovaną. Mes jiems taip pat. Tapome oficialiais tikrais penktokais! Ačiū krikštatėviams, šeštokams ir jų auklėtojai Ingridai“.

Tad penktokai pakrikštyti. Vienuoliktokai, beje, šiemet liko „pagonys“.

Trečiokai – policijos bičiuliai

Jau tapo tradicija, kad mūsų klasė kiekvienais metais dalyvauja konkurse „Mes policijos bičiuliai“. Iš pradžių domėjomės policijos pareigūnų profesija, atliekamomis jų funkcijomis. Mokytoja mums patarė kaip gražiai ir kūrybiškai perteikti mūsų požiūrį į policijos veiklą. Darėme darbelius – sveikinimus. Juos dekoravome įvairia gamtine medžiaga.

Darbelius pristatėme į Panevėžio apskrities vyriausiąjį komisariatą, kur vyko konkursas Angelų sargų dienos proga. Mūsų klasė buvo nominuojama kaip aktyviausia konkurse dalyvavusi klasė. Dovanų gavome žaidimą „Monopoly“.

Renginio metu mus linksmino ir palaikė gerą nuotaiką muzikos mokyklos auklėtiniai akordeonistai. Renginio metu vaišinomės vaisiais, sausainiais bei gėrėme arbatą, sultis. Džiaugėmės visi kartu bei apžiūrėjome kitų dalyvių darbus.

Po šventės nuėjome pasigrožėti ir pasiklausyti Antanėlio. Laimingi grįžome namo. Buvo linksma ir smagu.

3 Pradinės klasės mokiniai.

Gimnazijos archyvo nuotr.

Redaktorius	Korespondentai	Maketuotojos	Adresas	Tiražas
Tomas Dževečka	Martynas Rimkevičius, Rokas Kaziliūnas, Justinas Timinskas	Viginta Januševičiūtė, Odeta Gurklytė	Mokyklos g. 23. Vaškai.	32 egzemplioriai